

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Mgr. P. Ch.**
bytem XXX

zastoupený advokátem JUDr. Petrem Veselým
se sídlem Nerudova 348, Kadaň

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí ze dne 16. 9. 2022 č. j. MPSV-2021/183099-513/5

takto:

- I. Rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí ze dne 16. 9. 2022 č. j. MPSV-2021/183099-513/5 se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Petra Veselého.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž ministr práce a sociálních věcí (dále jen „ministr“) zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 10. 2021 č. j. MPSV-2014/50968/331/8 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ministerstvo částečně odmítlo žádost žalobce o poskytnutí informací, kterou podal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“).

2. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v červenci roku 2014 požádal ministerstvo mimo jiné o „*poskytnutí kopie výsledné zprávy nebo podobného dokumentu, kterým byl ukončen expertní audit v oblasti IT technologií, který byl představen na tiskové konferenci dne 15. 4. 2014*“. Ministerstvo několikrát tuto žádost odmítlo s tím, že auditní zprávu nelze (z různých důvodů) zveřejnit, přičemž ministr opakovaně v rozkladovém řízení odmítavé rozhodnutí ministerstva zrušil.
3. Prvním výrokem rozhodnutí ze dne 13. 9. 2017, č. j. MPSV-2017/50968-161/14 (dále jen „rozhodnutí ministerstva ze dne 13. 9. 2017“) ministerstvo poskytlo žalobci výstup auditu provedeného společností APOGEO ESTEEM, a. s., ze dne 31. 3. 2014 s názvem *Konzultace a odborné posouzení současného stavu provozu vybraných IS MPSV a poskytovaných ICT služeb vč. doporučení pro zajištění kontinuity*, avšak v anonymizované verzi bez osobních údajů (tyto údaje byly v textu auditní zprávy začerněny). V rozsahu osobních údajů ministerstvo žalobcovu žádost o informaci (částečně) odmítlo s tím, že auditní zpráva obsahuje jména, příjmení a kontakty konkrétních osob, které jsou chráněny zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), a proto je podle § 8a informačního zákona nelze zveřejnit.
4. Na základě žalobcem podaného rozkladu ministryně zrušila první výrok rozhodnutí ministerstva ze dne 13. 9. 2017 a věc vrátila ministerstvu k novému projednání. Ministerstvo následně rozhodnutím ze dne 18. 9. 2019 č. j. MPSV-2014-50968-331/6 žádost žalobce opět částečně odmítlo a jména a příjmení autorů auditní zprávy žalobci neposkytlo. Svůj postup opřelo o zákon o ochraně osobních údajů, přičemž uvedlo, že ke stejnému závěru lze dojít i ve světle GDPR¹ a zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“). Ministryně toto rozhodnutí ministerstva potvrdila rozhodnutím ze dne 4. 2. 2020 č. j. MPSV-2019/206238-513/2.
5. Rozhodnutí ministryně ze dne 4. 2. 2020 č. j. MPSV-2019/206238-513/2 bylo v přezkumném řízení vedeném z podnětu žalobce zrušeno rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 24. 7. 2020, č. j. UOOU-02657/20-4. Úřad pro ochranu osobních údajů jeho zrušení odůvodnil tím, že z rozhodnutí ministerstva, jež ministryně potvrdila, nebylo zřejmé, o jaká konkrétní ustanovení GDPR a zákona o zpracování osobních údajů ministerstvo odepření jmen autorů auditní zprávy opřelo.
6. V návaznosti na tento závěr Úřadu pro ochranu osobních údajů ministryni nezbylo než rozhodnutí ministerstva ze dne 18. 9. 2019 zrušit, a ministerstvo se tedy žádostí žalobce zabývalo znovu. Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2021 č. j. MPSV-2014/50968-331/7 žádost znovu částečně odmítlo s odkazem na zákon o ochraně osobních údajů, nicméně bez odkazů na relevantní ustanovení GDPR či zákona o zpracování osobních údajů. Ministryně toto rozhodnutí ministerstva opět zrušila rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021 č. j. MPSV-2021/116951-513/3, v němž zdůraznila závaznost právního názoru odvolacího

---

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES

(rozkladového) správního orgánu a uložila ministerstvu, aby se důsledně vypořádalo s tím, podle kterého právního předpisu chrání osobní údaje osob uvedených v auditní zprávě.

7. Ministerstvo poté vydalo prvostupňové rozhodnutí, jímž opět částečně odmítlo žalobcovu žádost z července 2014, tedy odmítlo zveřejnit neanonymizovanou verzi auditní zprávy, a to s odkazy na § 1, § 5, a § 10 zákona o zpracování osobních údajů a čl. 2 bod 12, čl. 4 bod 1 a 2 a čl. 6 body 1 a 3 GDPR. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že je potřeba poměřovat právo na informace a právo na ochranu osobních údajů, přičemž dospělo k závěru, že v tomto případě byl zájem žadatele (žalobce) naplněn poskytnutím anonymizované verze auditní zprávy. Poskytnutí požadovaných jmen by nepřiměřeně zasáhlo do práv subjektů osobních údajů. Dále se ministerstvo obecně vyjádřilo k poskytování osobních údajů podle informačního zákona, přičemž dospělo k tomu, že není dán ani jeden z titulů k poskytnutí požadované informace.
8. Na tomto místě soud pro přehlednost uvádí následující, mezi stranami nesporné skutečnosti, které vyplývají ze žalobních tvrzení a napadeného rozhodnutí. Žalobce dne 21. 6. 2020 podal novou žádost, v níž ministerstvo požádal výhradně o jména autorů auditní zprávy (dále jen „žádost z roku 2020“). Měl za to, že je dán veřejný zájem na jejich zveřejnění, protože na základě jejich odborné studie probíhalo obsáhlé trestní řízení týkající se IT systémů používaných ministerstvem. Také tato žádost byla opakovaně (celkem třikrát) ministerstvem odmítnuta a následně v rámci rozkladového řízení byla věc vrácena ministerstvu zpět k novému projednání. I v řízení o žádosti z roku 2020 ministerstvo setrvalo rozhodovalo tak, že jména autorů auditní zprávy nelze zveřejnit, protože se jedná o jejich osobní údaje. Zatím posledním soudem známým rozhodnutím vydaným v řízení o žádosti z roku 2020, jímž je rozhodnutí ministra ze dne 29. 9. 2022 č. j. MPSV-2022/5023-513/4 (dále jen „rozhodnutí ministra ze dne 29. 9. 2022“), ministr zrušil odmítavé rozhodnutí ministerstva ze dne 21. 12. 2021 č. j. MPSV-2020/126137-331/5 z toho důvodu, že ministerstvo nedostatečně zjistilo skutkový stav věci, protože vůbec nezjišťovalo, zda by osoby, jejichž jména žalobce požaduje zveřejnit, nebyly případně ochotny udělit souhlas s poskytnutím svých jmen. Zejména však ministr vytkl ministerstvu „výraznou instanční neposlušnost“, protože v předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 12. 11. 2021 č. j. MPSV-2021/118277-513/3, jímž bylo zrušeno rozhodnutí ministerstva ze dne 9. 7. 2021 č. j. MPSV-2020/126137-331/4, ministryně vyslovila názor, že právo na ochranu osobních údajů by v zásadě mělo ustoupit právu na informace, protože i) auditní zpráva byla hrazena z veřejných prostředků, ii) zveřejněním jmen realizačního týmu auditní zprávy (dvou osob) by nemělo dojít k žádné újmě na jejich osobnostních právech, iii) autoři auditní zprávy věděli, že ji zpracovávají pro orgán veřejné moci, a konkludentně proto vyjádřili souhlas s poskytnutím informace třetí osobě o tom, že danou auditní právu zpracovali. Tento právní názor ministryně ministerstvo při rozhodování v dané věci nerespektovalo, a zatížilo tak své rozhodnutí nezákonností.
9. Soud se nyní vrací k rekapitulaci řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž označil prvostupňové rozhodnutí za nezákonné. Dále uvedl, že proti prakticky stejnému rozhodnutí (poznámka soudu – tím je míněno rozhodnutí ministerstva ze dne 9. 7. 2021 č. j. MPSV-2020/126137-331/4) podal úspěšný rozklad, jemuž bylo vyhověno rozhodnutím ministryně ze dne 12. 11. 2021 č. j. MPSV-2021/118277-513/3. Tento rozklad (datovaný dnem 11. 7. 2021)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobce připojil k nynějšímu rozkladu jako přílohu a na jeho důvody se odvolal s tím, že očekává, že buď dostane stejné rozhodnutí, nebo mu bude konkrétně vysvětleno, proč se rozhodnutí liší. Navrhl, aby ministr rozkladem napadené rozhodnutí ministerstva zrušil a přikázal ministerstvu informace poskytnout.

10. Ministr žalobcův rozklad směřující proti prvostupňovému rozhodnutí napadeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí přisvědčil názoru ministerstva, že test proporcionality svědčí o tom, že neexistuje zákonný důvod pro poskytnutí osobních údajů osob, které se podílely na zpracování auditní zprávy, protože šlo o zaměstnance soukromého subjektu, kteří k takovému zpracování nedali souhlas. Ministr dále zrekapituloval námitky ze žalobcova rozkladu ze dne 11. 7. 2021 podaného v jiné věci, na který žalobce odkázal. Podle ministra všechny námitky uplatněné v rozkladu ze dne 11. 7. 2021 nelze vztáhnout k prvostupňovému rozhodnutí. Blíže se ministr vyjádřil pouze k námitce týkající se materiální pravdy, v níž žalobce argumentoval tím, že ministerstvo nevychází ze spisu a mění a skrývá skutečnosti. Uvedl, že tuto námitku jednak vypořádala ministryně v rozhodnutí ze dne 12. 11. 2021 (týkajícím se žádosti z roku 2020), a nadto se ministr domnívá, že skutkový stav byl zjištěn jednoznačně – audit na ministerstvu prokazatelně proběhl a jeho výsledky byly zveřejněny. Další rozkladové námitky uplatněné v rozkladu ze dne 11. 7. 2021 podle ministra reagují na jiné rozhodnutí ministerstva (vztahující se k jiné žádosti), a proto nebudou vypořádány. Nedotýkají se předmětu tohoto řízení, jímž je znečitelnění poskytnuté auditní zprávy z důvodu ochrany osobních údajů. Ministr uzavřel, že ostatní rozkladové námitky směřovaly do jiného řízení, a proto byly shledány jako nedůvodné, případně namítané vady napadeného rozhodnutí nejsou takového charakteru, že by měly vliv na zákonnost rozhodnutí. V něm byly řešeny především důvody znečitelnění osobních údajů z poskytnuté auditní zprávy ve vztahu k platným právním předpisům. K tomu lze dle ministra uvést, že ministerstvo se zákonným způsobem vyrovnalo s použitím právních předpisů, a to s ohledem na předchozí a současně platnou právní úpravu. Ministerstvo již použilo pouze novou právní úpravu pro ochranu osobních údajů, což koresponduje s dříve uplatněným právním názorem nejen ministra, ale také Úřadu pro ochranu osobních údajů.
11. V žalobě žalobce namítl, že pouhé dva týdny po vydání napadeného rozhodnutí bylo v paralelně vedeném řízení o žádosti z roku 2020 vydáno rozhodnutí ministra ze dne 29. 9. 2022 č. j. MPSV-2022/5023-513/4, v němž ministr rozhodl v obdobné právní věci zcela opačně – jednak uvedl, že jména osob nemohou být citlivými údaji, a dále uvedl, že ochrana osobních údajů autorů auditní zprávy je prolomena ustanovením § 8b informačního zákona, protože zpracování zprávy bylo provedeno na základě pokynu ministerstva a bylo hrazeno z veřejných prostředků. Žalobce tento závěr považuje za správný a přesvědčivý a domáhá se toho, aby byl aplikován i v řízení o jeho žádosti z roku 2014.
12. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a to z několika důvodů. Předně je úplně zmatené a některé jeho části žalobce vůbec nechápe. Ministr odkazuje na rozhodnutí a řízení, k nimž žalobce nemá přístup, aniž by tento odkaz řádně vysvětlil. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce dále spatřuje v tom, že se ministr některými jeho námitkami nezabýval, aniž by sdělil, které konkrétní námitky považuje za mimoběžné. Není tedy zřejmé, o jakých námitkách si učinil tento úsudek.

13. Žalobce v rozkladu ze dne 11. 7. 2021 (který byl přílohou rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí) namítl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2014 č. j. 1 As 78/2014-41 nařídil ve velmi podobném případě jména konkrétních osob zveřejnit. S tím se měl ministr vypořádat. Proti závěru prvostupňového rozhodnutí, že pracovník soukromého subjektu, o jehož jméno se jedná, není zaměstnancem veřejné správy, veřejně činnou osobou nebo funkcionářem, směřovala další námitka obsažená v rozkladu ze dne 11. 7. 2021, v níž žalobce tvrdil, že pokud pracovník vykonává práci, kterou normálně vykonává zaměstnanec veřejné správy, protože veřejná správa platí jeho zaměstnavateli, pak se na něj musí aspoň přiměřeně nahlížet jako na zaměstnance veřejné správy. Ani s touto námitkou se ministr nijak nevyrovnal.
14. Žalobce dále namítl, že ministryně vyřešila otázku proporcionality poskytnutí jmen autorů auditní zprávy ve svém rozhodnutí ze dne 12. 11. 2021. To sice ministr v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, ale nijak neřeší, že v nynější věci zaujal opačný postoj. Napadené rozhodnutí je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, a nadto svědčí o libovůli ministra, který nerespektoval dříve vyslovený názor ministryně.
15. Napadené rozhodnutí je podle žalobce též nezákonné. Ministerstvo i ministr měli aplikovat § 8a odst. 2 informačního zákona a požadované údaje mu poskytnout, resp. poskytnout auditní zprávu se jmény alespoň dvou vedoucích pracovníků týmu, který zpracoval auditní zprávu. Tito lidé byli placeni z veřejných prostředků, dozor (audit) vykonávali a auditní zprávu zpracovali na pokyn ministerstva, a pracovali tedy jako funkcionáři veřejné správy. Na zveřejnění jejich jmen je navíc veřejný zájem. Audit se týkal mnohamiliardové zakázky, skončil kvůli ní jeden ministr a několik lidí bylo odsouzeno. Dle názoru žalobce je proto přímo aplikovatelný čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, protože je veřejný zájem na tom, aby audit takto důležitých agend neprováděli nekompetentní úředníci. Ministerstvo navíc nemůže údaje veřejnosti odpírat na základě GDPR – to totiž výslovně umožňuje poskytnutí údajů, pokud to zákony členského státu (v tomto případě informační zákon) povolují a pokud je to v demokratické společnosti nezbytné (což kontrola kontrolorů je).
16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nereagoval. Uvedl, že auditní zpráva je výsledkem činnosti dodavatele – právnické osoby APOGEO ESTEEM a. s. Příjemcem veřejných finančních prostředků byla jmenovaná společnost a nikoliv konkrétní fyzické osoby, které auditní zprávu jako zaměstnanci dodavatele zpracovaly. Není tedy důvod pro poskytnutí jejich jmen podle § 8b informačního zákona. Žalovaný zaslal soudu též vyjádření ze dne 6. 1. 2023 č. j. UOOU-04002/22-7, v němž Úřad pro ochranu osobních údajů reaguje na žalobcův podnět k přezkumu napadeného rozhodnutí. Z tohoto vyjádření plyne, že Úřad pro ochranu osobních údajů nehledal důvod k zahájení přezkumného řízení, neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ob stojí po formální i věcné stránce, a že ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně odůvodnilo aplikaci § 8a informačního zákona, na základě něhož žádost o zveřejnění plné verze auditní zprávy odmítlo.
17. V replce ze dne 9. 3. 2023 se žalobce ohradil proti závěru, že pokud najme ministerstvo soukromou firmu k činnosti, pro kterou je veřejnoprávním předpisem zmocněno, pak pro zaměstnance této soukromé firmy neplatí stejné právní nároky, jaké by platily na

zaměstnance ministerstva. Žalobce k tomu dodal, že v rozhodnutí ze dne 29. 9. 2022 dospěl ministr k opačnému závěru a opačný závěr plyne i z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017 sp. zn. IV. ÚS 3208/16.

18. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
19. Podle čl. 6 odst. 1 GDPR zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:
- a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;
  - b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;
  - c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;
  - d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;
  - e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;
  - f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.
- První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.
20. Podle čl. 6 odst. 4 GDPR pokud zpracování pro jiný účel, než pro který byly osobní údaje shromážděny, není založeno na souhlasu subjektu údajů nebo na právu Unie či členského státu, který v demokratické společnosti představuje nutné a přiměřené opatření k zajištění cílů uvedených v čl. 23 odst. 1, zohlední správce v zájmu zjištění toho, zda je zpracování pro jiný účel slučitelné s účely, pro něž byly osobní údaje původně shromážděny, mimo jiné:
- a) jakoukoli vazbu mezi účely, kvůli nimž byly osobní údaje shromážděny, a účely zamýšleného dalšího zpracování;
  - b) okolnosti, za nichž byly osobní údaje shromážděny, zejména pokud jde o vztah mezi subjekty údajů a správcem;
  - c) povahu osobních údajů, zejména zda jsou zpracovávány zvláštní kategorie osobních údajů podle článku 9 nebo osobní údaje týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů podle článku 10;
  - d) možné důsledky zamýšleného dalšího zpracování pro subjekty údajů;
  - e) existenci vhodných záruk, mezi něž může patřit šifrování nebo pseudonymizace.
21. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

22. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
23. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů.
24. Nelze než přisvědčit žalobci, že ministr se s jeho rozkladovými námitkami v napadeném rozhodnutí věcně nevypořádal. Žalobce sice nezvolil nejpřehlednější cestu k jejich uplatnění, když v rozkladu toliko odkázal na rozklad ze dne 11. 7. 2021 podaný již dříve v řízení o jiné žádosti, vzhledem ke specifické procesní situaci však soud tento způsob uplatnění rozkladových námitek považuje za legitimní a z pohledu žalobce též logický. Ministerstvo totiž nyní vede souběžně dvě řízení o obsahově téměř shodných žádostech žalobce o poskytnutí (zveřejnění) jmen autorů auditní zprávy, přičemž obě žádosti se liší pouze tím, že v nyní projednávané věci žalobce po žalovaném žádá „odanonymizovat“ auditní zprávu, která mu již byla poskytnuta, zatímco žádostí z roku 2020 se domáhá zveřejnění jmen autorů auditní zprávy. Důvodem, pro který v řízeních o obou žádostech ministerstvo odmítá žalobci požadovanou informaci v podobě jmen autorů auditní zprávy poskytnout, je ochrana jejich osobních údajů. Žalobce se tedy zcela důvodně domníval, že odkáže-li v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí na námitky uplatněné v rozkladu ze dne 11. 7. 2021, které ministryně v rozhodnutí ze dne 12. 11. 2021 shledala důvodnými, uspěje s nimi i v tomto řízení.
25. Soud má za to, že námitky uplatněné v rozkladu ze dne 11. 7. 2021, které žalobce výše popsáním způsobem učinil též součástí rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, lze vzhledem k jejich obsahu plně vztáhnout též na prvostupňové rozhodnutí. Žalobce v nich zaprvé namítl, že audit byl zaplacen z veřejných prostředků. Touto námitkou se vymezil proti údajnému tvrzení ministerstva z roku 2020, že autoři auditní zprávy nebyli nikdy placeni z veřejných zdrojů. Zadruhé namítl, že ministerstvo vadně provedlo test proporcionality, neboť nedostatečně zjistilo skutkový stav. Také tuto námitku mohl žalovaný bez obtíží vztáhnout na prvostupňové rozhodnutí. Zatřetí žalobce v rozkladu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která podle něj vyvrací závěr, že jména autorů nelze poskytnout z důvodu ochrany jejich osobních údajů. Zároveň označil za mylný názor ministerstva, že autoři auditní zprávy byli zaměstnanci soukromého subjektu. Vyjádřil přesvědčení, že pokud určitý pracovník vykonává práci, kterou normálně vykonává zaměstnanec veřejné správy, pak se na něj musí – alespoň přiměřeně - nahlížet jako na zaměstnance veřejné správy. Za další pochybení žalobce označil špatnou interpretaci GDPR, jež obsahuje výjimku pro poskytování informací na základě zákonného opatření, které je v demokratické společnosti nezbytné. GDPR poskytnutí jmen autorů (auditní zprávy) dovoluje, ačkoliv je to zpracování za jiným účelem. Toto poskytnutí je založeno na právu členského státu (informační zákon) a je také nezbytné, protože v demokratické společnosti je nutné, aby byla známá jména alespoň vedoucích autorů publikace, která slouží jako podklad pro mnohamiliardovou veřejnou zakázku. I v rozsahu těchto rozkladových námitek bylo možno prvostupňové rozhodnutí přezkoumat.
26. Přestože žalobce uplatnil proti prvostupňovému rozhodnutí relevantní a věcně projednatelné rozkladové námitky, žalovaný se jimi z valné většiny odmítl zabývat s tím, že

„reagují na jiné rozhodnutí ministerstva (...), a proto zde nebudou vypořádány“. Zároveň však v napadeném rozhodnutí uvedl, že se ostatní námitky týkají jiného řízení, *„a proto byly shledány jako nedůvodné, případně namítané vady napadeného (prvostupňového – pozn. soudu) rozhodnutí nejsou takového charakteru, že by měly vliv na zákonnost rozhodnutí.“* Soud předně nesouhlasí tím, že výše popsané rozkladové námitky nebylo možné vztáhnout na prvostupňové rozhodnutí. Přestože byly původně uplatněny proti jinému rozhodnutí ministerstva (konkrétně šlo o rozhodnutí ze dne 9. 7. 2021 č. j. MPSV-2020/126137-331/4), žalobce je učinil též součástí rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, s nímž tyto námitky s ohledem na skutkovou podobnost obou věcí souvisí. Bylo proto povinností ministra, aby se jimi v napadeném rozhodnutí zabýval a přesvědčivě se s nimi vypořádal, což se ale nestalo. Ministr zcela protichůdně uvedl, že se těmito rozkladovými námitkami nezabýval, ale současně je označil za nedůvodné. Příslušná část odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesrozumitelná i proto, že z ní není ani v nejmenším patrné, jaké vady prvostupňového rozhodnutí nemající vliv na jeho zákonnost má ministr na mysli.

27. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost mj. tehdy, pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008 č. j. 4 Azs 94/2007-107 či ze dne 25. 4. 2013 č. j. 6 Ads 17/2013-25). Z rozhodnutí odvolacího (rozkladového) orgánu musí být zřejmé, zda vůbec a popřípadě jak odvolací (rozkladové) námitky hodnotil, jinými slovy z odůvodnění *„musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené“* (k tomu viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993 č. j. 6 A 48/92-23, jehož závěry přejal Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2006 č. j. 4 As 58/2005-65 či v rozsudku ze dne 26. 2. 2015 č. j. 2 As 196/2014-28). V napadeném rozhodnutí však ministr uvedl, že se rozkladovými námitkami nezabýval, a proto jsou tyto námitky nedůvodné, nebo poukazují na vady nemající vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Takový závěr však nelze akceptovat – buď se námitkami správní orgán vůbec nezabývá, a tudíž k nim nezaujme žádné stanovisko, nebo se jimi zabývá a hodnotí jejich důvodnost. Toto vnitřně rozporné odůvodnění napadeného rozhodnutí soud nemůže považovat za pouhou formulační nepřesnost, jež by byla odstranitelná výkladem. Žalovaný totiž připustil, že žalobce důvodně namítal *nějaké* vady prvostupňového rozhodnutí, které však podle něj neměly vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. O jaké námitky šlo, resp. jaké jimi namítané vady takto ministr posoudil, zůstalo vzhledem k naprosto nekonkrétnosti odůvodnění adresátovi napadeného rozhodnutí (žalobci) i soudu skryto. Je patrné, že minimálně „vnitřní“ úvaha o důvodnosti některých rozkladových námitkách proběhla, ale nebyla seznatelným způsobem vtělena do odůvodnění napadeného rozhodnutí, což toto rozhodnutí činí nepřezkoumatelným.

28. Lze shrnout, že žalovaný se rozkladovými námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí nezabýval, ač se jimi zabývat měl. Napadené rozhodnutí proto trpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů. Zároveň je napadené rozhodnutí zčásti nesrozumitelné, protože o (blíže nespecifikovaných) námitkách, jimiž se údajně nezabýval, ministr prohlásil, že jsou nedůvodné nebo poukazují na vady, které neměly vliv

na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, což činí odůvodnění napadeného rozhodnutí vnitřně rozporným.

29. Jedinou rozkladovou námitkou, k níž se ministr v napadeném rozhodnutí určitým způsobem vyjádřil, byla námitka týkající se materiální pravdy. Soud však i tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za nesrozumitelnou, a tudíž nepřezkoumatelnou. Dva odstavce na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí, které ministr vypořádání této námitky věnoval, sestávají i) z parafrázování rozkladové námitky uvedené v příloze rozkladu, ii) z parafráze rozhodnutí ministryně ze dne 12. 11. 2021, iii) z vlastních úvah ministra o tom, že skutkový stav byl zjištěn hledáním na internetu a z rozhovorů s pamětníky té doby, což vyústilo v konstatování, že námitka materiální pravdy je vypořádána shodně jako v rozhodnutí ministryně ze dne 11. 12. 2021. Soud (a zřejmě ani žalobce) se v těchto dvou odstavcích vůbec neorientuje – není z nich patrné, které části jsou vlastní úvahou ministra a které ne, a stejně tak není jasné, se kterými úvahami vyjádřenými v rozhodnutí ministryně ze dne 11. 12. 2021 se ministr ztotožnil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24 formuloval tuto právní větu: „*Soud zruší rozhodnutí pro nesrozumitelnost odůvodnění zejména tehdy, jestliže odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí.*“ Soud uzavírá, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nenašel srozumitelnou úvahu, která byl relevantně reagovala na námitku materiální pravdy, resp. na námitku neúplného a nesprávného zjištění skutkového stavu.
30. Soud nepřehlédl, že ministr v napadeném rozhodnutí přisvědčil názoru ministerstva, které po provedeném testu proporcionality dospělo k závěru, že neexistuje zákonný důvod pro poskytnutí osobních údajů osob, které se podílely na zpracování auditní zprávy za společnost APOGEO ESTEEMS, a.s., protože se jedná o zaměstnance soukromého subjektu, kteří k takovému zpracování (osobních údajů) nedali souhlas. Pouhé ztotožnění se s názorem povinného subjektu bez dalšího, tj. bez přesvědčivého vypořádání rozkladových námitek, jimiž žalobce brojil proti výše uvedenému závěru ministerstva, však nemůže obstát.
31. Soud na tomto místě uvádí, že ani ministerstvo se v prvostupňovém rozhodnutí nezabývalo možností poskytnout žalobci jména autorů auditní zprávy tak, jak mu ukládá GDPR.
32. Ministerstvo v obecné rovině správně vyložilo, že zpracování osobních údajů za jiným účelem, než za kterým byly původně shromážděny (tzv. další zpracování), je možné v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. b) ve spojení s čl. 6 odst. 4 GDPR v těchto čtyřech případech: 1) jde-li o zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, historického výzkumu či pro statistické účely, 2) dal-li k němu subjekt údajů souhlas, 3) je-li další poskytnutí založeno na právu členského státu nebo EU, které představuje nutné a přiměřené opatření v demokratické společnosti. Osobní údaje může jejich správce podrobit tzv. dalšímu zpracování také bez souhlasu subjektu údajů či bez zajišťování nutných a přiměřených opatření v demokratické společnosti nezbytných, a to za podmínek stanovených v § 6 odst. 4 GDPR, což ministerstvo správně označilo za pomyslnou čtvrtou možnost dalšího zpracování osobních údajů. Tento obecný výčet možností dalšího zpracování osobních

údajů odpovídá znění GDPR i závěrům tuzemské odborné literatury² a soud se s ním ztotožňuje.

33. Ministerstvo se alespoň elementárně vypořádalo s tím, zda zveřejnění jmen autorů auditní zprávy podle informačního zákona spadá pod první tři kategorie, nicméně nezabývalo se čtvrtým bodem, tedy tím, zda není vzhledem okolnostem možné tyto údaje poskytnout i bez souhlasu subjektů údajů pomocí kritérií demonstrativně uvedených v čl. 6 odst. 4 GDPR. Nijak nehodnotilo vazbu (popř. souvislost) mezi účely původního a dalšího zpracování osobních údajů, povahu osobních údajů ani důsledky zamýšleného dalšího zpracování. K některým kritériím se sice letmo vyjádřilo (např. hodnotilo vztah mezi subjekty údajů a správcem – ministerstvem), nicméně právě tuto část prvostupňového rozhodnutí žalobce relevantně napadl v rozkladu, k němuž se ministr, jak již bylo soudem konstatováno shora, přezkoumatelným způsobem nevyjádřil.
34. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti i nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) rozsudkem bez jednání zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm se bude ministr věcně zabývat rozkladovými námitkami žalobce, přičemž své úvahy a závěry dostatečně určitým a srozumitelným způsobem vyjeví v novém rozhodnutí o rozkladu.
35. S přihlédnutím k legitimnímu očekávání žalobce, že správní orgán bude při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů postupovat jednotně, ministr při novém rozhodování o rozkladu zohlední též závěry obsažené v rozhodnutí ministryně ze dne 12. 11. 2021, podle kterých by právo na ochranu osobních údajů v zásadě mělo ustoupit právu na informace, protože i) auditní zpráva byla hrazena z veřejných prostředků, ii) zveřejněním jmen realizačního týmu auditní zprávy (dvou osob) by nemělo dojít k žádné újmě na jejich osobnostních právech, iii) autoři auditní zprávy věděli, že ji zpracovávají pro orgán veřejné moci, a konkludentně proto vyjádřili souhlas s poskytnutím informace třetí osobě o tom, že danou auditní zprávu zpracovali. Nelze připustit, aby v řízení o žádosti z roku 2020 ministr vytýkal povinnému subjektu instanční neposlušnost spočívající v nerespektování těchto právních názorů ministryně a v řízení v nyní projednávané věci tyto názory sám přehlížel.
36. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, která má základ v rozsudku jmenovaného soudu ze dne 31. 7. 2006 č. j. A 2/2003-73, zapovídá správním soudům možnost nařídit povinnému subjektu poskytnout požadované informace (§ 16 odst. 6 informačního zákona), je-li rozhodnutí o odepření informace nepřezkoumatelné. Tento závěr má oporu také v kasačním principu správního soudnictví, jenž se projevuje mj. tím, že soud nemůže chybějící argumentaci žalovaného nahradit svým vlastním odůvodněním toho, zda je žádost žalobce o poskytnutí informace oprávněná či nikoliv. Soud se proto nezabýval námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce argumentoval ve prospěch poskytnutí neanonymizované auditní zprávy – vypořádání této námítky by vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí bylo předčasné.
37. Soud pouze na okraj dodává, že z výše uvedeného je dostatečně zřejmý jeho nesouhlas se závěry obsaženými ve sdělení č. j. UOOU-04002/22-7 ze dne 6. 1. 2023, v němž Úřad pro

---

² JELÍNKOVÁ, Jitka. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 3. vydání. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2023. ISBN 978-80-7676-695-2.

ochranu osobních údajů shledal napadené rozhodnutí bezvadným po formální i věcné stránce.

38. Ve druhém výroku rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a dále náklady vynaloženými na právní zastoupení žalobce advokátem. Ty spočívají jednak v odměně za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), a dále ve třech paušálních částkách ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Součástí náhrady nákladů řízení o žalobě je též částka 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů důvodně vynaložených žalobcem na řízení o žalobě tedy činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 15. února 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu